

ADÉLKA

asistenční pes - terapeut

ŠKODA

Minule jste se seznámili s asistenčním pejskem Adélkou,

psala jsem, jak se jí jméno Áďa stalo a v čem by mi měla pomáhat.

Tentokrát bych vám ráda pověděla, jak to Adélka všechno zvládá.

Už jsem psala, že jsem zaměstnána v integrační dílně KOKOZA (<https://kokoza.cz>), název je odvozen od naší hlavní myšlenky KOmpostování KOmunitní ZAhrady.

Na začátku roku jsme měli zakázku, která byla hodně náročná pro mne, nejen fyzicky, ale i psychicky. Jednalo se o zahradu u Vltavy, kde měli bezdomovci a feťáci své brlohy. Likvidace těchto prostor byla téměř nekonečná, no, co vám budu povídat, bylo tam odpadu na 3 velkokapacitní kontejnery. V jednu chvíli jsem měla pocit, že odtamtud uteču, ale naštěstí mě zachránila Adélka – s její pomocí a péčí jsem se trošku uklidnila a zvládla jsem pracovat dál. To poprvé ukázala, jak moc je silná a vnímavá.

Postupem času si na ní všichni v práci zvykli a vzali jí jako součást mé osoby. Navíc z její přítomnosti těží i ostatní spolupracovníci z naší „partičky“. Vždy vycítí, když někdo není v kondici, a to se mu pak snaží pomoci stejně jako mně. Zároveň musí respektovat naši bezpečnost práce – v dílně pracujeme s hoblovkou a pilou. To ví, že musí být schovaná v „domečku“, aby se nikomu nepřimotala pod nohy a nezapříčinila nějaký úraz. V zimě a za špatného počasí vyrábíme pro komunitní zahrady vyvýšené záhony a pro letošní rok si jeden náš významný zákazník vytyčil do svého programu biodiverzitu. Díky tomu jsme měli hodně práce, vyráběli jsme hmyzí domy a u některých jejich provozoven zakládali komunitní zahrady. Všechny výrobky ze dřeva impregnujeme technickým lněným olejem. Ten tedy Adélce hooooódně chutná. Je škoda, že nemá na jazýčku štětec, protože jak s obrovským zapálením olizuje čerstvě natřené věci, kdyby je zvládla se stejným zapálením natírat, to by pak byla velký pracant. Ale umíte si představit tohoto prcka s tím štětcem? Vždyť to není žádný Maxipes Fík, ale naše Ad'ule.

Letošní rok je takový „zvláštní“. Na jaře k nám dorazila prapodivná věc COVID. Jediný, koho to vůbec nezajímá, je příroda a zvířata. Proto většina opatření neovlivnila hlavní předmět naší práce, ledaže bychom to přírodě vysvětlili, že žádné jaro nebude. Anebo bychom si vzali domů na „home office“ kus zahrady nebo parku.

V této nelehké době nám začal hodně pomáhat i HELPPES, kde zřídili online tréninky a nejrůznější aktivity, do kterých jsme se mohli zapojit, jak se dnes říká „distančně“. Zároveň jsme od paní ředitelky dostávali výzvy, které obsahovaly speciální úkoly pro naše asistenční pomocníky. Jejich plněním jsme nejen dostali příležitost pro zdokonalování našich dovedností, ale často jsme se společně nabíjeli pozitivní energií pro zvládnutí této náročné doby.

Po jarním rozvolňování, když začala jezdit hromadná doprava opět plně vytížená, jsem zažila příhodu, při které mi Adélka ukázala, jak moc mi pomáhá. Jedu si v „poklidu“ na odpolední směnu do práce, je téměř poloprázdné metro a najednou se

na nějaké stanici nahrne velký dav hlučících turistů. Klasický scénář nástupu akutní silné ataky. Najednou se mi rozklepou nekoordinovaně nohy i ruce, zalévají se mi oči a je opravdu hodně zle. Kdybych neměla Ád'u, vystupuji a snažím se co nejrychleji dostat domů do klidu a jdu vše zaspát. Naštěstí mám své zlatíčko, které se mě nejdříve snaží uklidnit tím, že mi olizuje ruku. Nepomáhá to, otáčí se na mně a myje mi obličej, jenže já jí tisknu k sobě a vzlykám, že jí hodně potřebuji. Najednou z hodné a relativně klidné Adélky se stává neposlušný a neposedný pes a za každou cenu se snaží dostat z nohou dolů na zem metra. Já stále v naprosto hrozném stavu se jí snažím uklidnit, aby nezlobila. Nedocházejí mi souvislosti, až po odeznění a celkovém zklidnění a vyčerpání mi dochází, že asi pochopila, jak je zle a snažila se mi najít pomoc. Zároveň to nevydrží cestující na protějším sedadle, oslovuje mě, jestli mi může nějak pomoci, nebo něco pro mě udělat. Ještě ve větším zoufalství se jí omlouvám, že jí svým chováním obtěžuji a že nic pro mě nemůže udělat, jak to přišlo, tak to zase odezní. Spolucestující nedbá toho, co říkám a dělám, a říká mi: „Já vím, znám to, léčím se ze závislosti a tyhle stavy také mívám“. Otáčí se na Adélku a moc jí chválí, jak je to hodný a chytrý pejsek, jak si mě hlídá.

Koncem července se mi přidaly zdravotní problémy a musela jsem vyhledat pomoc na urgentním příjmu v Motolské nemocnici. Nejdříve proběhl klasický scénář – a s tím psem budete dělat co, až půjdete na vyšetření? Nic, ten pes půjde se mnou, je to asistenční pes. Bohužel na takové komentáře jsem si již zvykla, a přesto mě mnohdy rozhodí. Někteří jdou dál do útoku, co si to vymyslím, tak malý pes a asistent. Ale k Adélčině asistenci na urgentu. Nesměla jsem vstávat, proto jsem čekala na lůžku asi 4 hodiny. Ád'ů jsem měla na dece dole v posteli a ani nemukla, byla moc hodná a čekala, až nás propustí. Jen jednou si v průběhu čekání štěkla na vyvenčení. Jinak byla moc hodná.

Jsem moc ráda, že mám takovou šikovnou pomocnici, se kterou snáze překonávám všechna úskalí mé nemoci. A mohu se i díky ní lépe vrátit do normálního života, ke svým nejbližším, ke své práci. Za to vše vděčím nejen Adélce, ale i všem, kteří pomohli s jejím výcvikem, především lidem z organizace HELPPES a všem škodovákům z firmy ŠKODA AUTO.

Mockrát děkuji!

Miluše Kynclová

Adélka asistenční pes - terapeut

2.díl

Vydání první.

Fotografie použity s laskavým svolením

Adélky.

© Happy Dog & Cat 2020